

MÉSZÁROS ANDRÁS

Á
FARKAS
NŐVELTÁK
ÁLLMA

SPIRITARY KIADÓ

A farkas álma

Novellák

(1995-2013)

ISBN 978-963-08-7400-7

Kiadja a Spiritart Kiadó – Budapest, 2013

A kiadásért a SpiritArt Egyesület elnöksége felel

Felelős szerkesztő: Láng Zsuzsanna

Lektor: Szendrei Dóra

Borítógrafika és nyomdai előkészítés: Hertelendy Anna

©SpiritArt Egyesület

<http://spiritart.hu>

Műfaj: Szépirodalom, misztikus irodalom

Köszönetnyilvánítás:

Mint minden ilyen esetben, most is bajban vagyok. Nehéz lenne felsorolni mindazokat, akik segítségemre voltak az évek során. Akit esetleg kifelejtenek, nézze el nekem.

Tehát, köszönöm barátaimnak, hogy mellettem voltak. Köszönet jár zenekarom régi, valamint jelenlegi tagjainak – folyamatos, máig tartó rácsodálkozásuk nélkül, hogy „Jé, te írsz?!”, igencsak furcsán éreztem volna magam a betűvető szerepében. Köszönöm továbbá Láng Zsuzsának a kitartó támogatást és azt, hogy sohasem mondott le egyetlen novellámról sem, még ha gyakran nem is értett egyet annak mondanivalójával. Köszönöm a karcolat.hu olvasóinak és szerkesztőinek, hogy elviselték rosszízű tréfáimat és cinizmusomat. Köszönöm azoknak az íróársaimnak, akikkel továbbgondolhattuk a közös munkát, és megalakítottuk a SpiritArt Egyesületet.

Köszönet jár azoknak – és, mert emberek vagyunk, akadnak ilyenek is –, akik az évek során irigységből, sértettségből vagy csupán egyszerű rosszindulatból megpróbálták megakadályozni, hogy napvilágot lássanak írásaim. Megtanítottak arra, hogyan *ne kezeljem soha* az irodalmat és embertársaimat. Fontos tapasztalattal lettem gazdagabb általuk.

Végül köszönöm Társamnak. Nem csak a gyönyörű borítót, hanem az együtt töltött éveket. Néhány novella talán kevésbé lenne cinikus, ha előbb találkozunk...

Előszó

Spekulatív irodalom. Így nevezik azokat a műveket, amelyek a misztikum, a fantasy vagy a tudományos fantasztikum területére kalauzolják az Olvasót. Véleményem szerint mindegy, milyen kategóriába soroljuk az írásainkat, mert azokat elsősorban a központi téma határozza meg, amely a szerzőt leginkább foglalkoztatta egy-egy novella megalkotásánál.

Kedves Olvasó! Ennek a kötetnek a témája elsősorban az ember társadalomhoz, hatalomhoz, félelemhez, büszkeséghez vagy éppen a végzethez fűződő viszonya. Sok esetben kitalált, szélsőséges helyzetek és hasonlóképp szélsőséges karakterek szerepelnek a következő oldalakon. Ezek a történetek véleményem szerint, mégis létező kérdéseket vetnek fel. Douglas Adams óta tudjuk, hogy sosem a válasz, hanem a kérdés az, ami a leginkább fontos.

Bár az írásokban rendre megpróbálok valamiféle választ is adni ezekre a kérdésekre, korántsem biztos, hogy azok feltétlenül valósak vagy igazak. Még az is lehetséges, hogy maguk a kérdések sem helytállóak: mint minden papírra vetett alkotás, ezek csupán a szerző véleményét tükrözik. Néha eltúlzottak, olykor cinikusak.

Pontosan ezért ragadnám meg még az előszóban az alkalmat, hogy bízassam Önt, kedves Olvasó. Amennyiben nem tetszik az általam leírt végkifejlet, nyugodtan gondolja tovább azt, és adja meg rá saját válaszait.

Az utolsó hang

Gyermekek voltunk, talán hét-nyolc évesek, amikor megismertük Gyurkát. Máig fel tudom idézni magamban a pillanatot, amikor az esetlen, csupa csont srác először belépett az osztályterembe: zavartan igazgatta sokdioptriás szemüvegét, hosszúra nőtt kezei mintha kizárólag könyökökből és ízületekből álltak volna.

Tél eleje volt, korán sötétedett. A helyiségben pislákol a neonvilágítás, mi pedig bárhol máshol szívesebben lettünk volna, mint az iskolában, a tanterem szögletes, faközöldre mázolt falai közt. Anni néni, a tanárnő – igazi keményvonalas, határozott úriasszony, aki egész életét vásott kölykök oktatásának és nevelésének szentelte –, kézen fogta a fiút, és az egyetlen üresen álló padhoz kísérte.

– Ő az új osztálytársatok. – Gyurka engedelmesen, tűzpiros arccal követte.

– Mindjárt megbotlik a saját lábában – vigyorgott rám a mellettem ülő lány, de ezt persze csak súgta, hiszen a tanárnő mindig megkövetelte a fegyelmet. Egyikünknek sem volt kedve hangoskodni, hogy büntetésből engedtlenségünk eme mementóját tanítás után százsor leírjuk a hatalmas, fekete táblára. Visszamosolyogtam rá, megfogtam a kezét a pad alatt és buzgón bólogattam. Valóban: az új fiú tipikusan olyasfajtanak tűnt, aki bárhol és bármikor képes elbukni a saját lábában.

Tény, hogy bármennyi idő is telt el azóta, ez a komikus esetlenség mindig is Gyurkára jellemző maradt.

Nem ment számára könnyen a beilleszkedés, de amikor jobban megismertük, mindannyiunkat lebilincsel a szárnyaló képzelete és eredeti humora. Talán nekem tartott a legtovább, hogy elfogadjam őt. A legtöbb ostoba tréfa és csínytevés elkövetőjeként, irritált a fiú csendes, majdhogynem méltóságteljes ügyetlensége és az a szárnyaszegett bölcsesség, amely már gyermekként sugárzott belőle.

Majd' fél év eltelt, amikor első ízben megtört a jég. Épp szolfézs órán voltunk, és Gyurkát mellém ültették. Unottan hallgattuk a zenetanár egyre bántóbbnak tűnő baritonját. Már vagy fél órája próbálta a fejünkbe verni a tananyagot, de egyikünk sem volt képes eltalálni a „Csitári hegyek alatt” tiszta kvartját.

– Utálom az egészet – morogtam halkán. Gyuri hatalmas, szürke szemeivel rám meredt, megigazította szarukeretes szemüvegét, majd meglepetten megkérdezte:

– Haza akarsz menni?

– Hogyne akarnék! – suttogtam dühösen. – A szüleim kényszerítenek erre az egész marhaságra. Most addig ücsöröghetünk itt, amíg ezt valaki el nem énekli.

Nem válaszolt semmit, csak feltette a kezét, megtörölte vöröslő orrát – szinte mindenre allergiás volt –, és vinnyogó fejhangan, de kristálytisztán elénekelte a dalt.

Elemi erővel tört elő belőlem a kacagás, melyhez kuncogó hangon ő is csatlakozott. A tanár nem szólt semmit, csak lemondóan legyintett, és mi hazamehettünk.

Nem állítom, hogy egyetlen csapásra, de mind jobban megkedveltem. Mire a felnőttkor küszöbére értünk, elválaszthatatlan barátok lettünk – én a közkedvelt, örök hangadó és ő, a nyúlánk, esetlen, rövidlátó fiú.

Kamaszok voltunk, amikor megalapítottuk az első zenekarunkat. Olcsó gitárokat vettünk és néhány hasonszórú barátunkkal csörömpölve, de büszkén játszottuk az akkor olyannyira menőnek tartott slágereket. Ahogy teltek az évek néhányan bekerültünk a professzionális zeneiparba. Az ifjúkor féktelenségét felváltotta a felnőttekre jellemző fegyelem. Gyakoroltam

éjjel-nappal, és gyakoroltak a többiek is, hisz' egyikünk sem akart lemaradni az oly sok földi jóval kecsegtető zenészelet előnyeiről.

Jók voltunk, talán a jónál is jobbak: de amikor Gyurka kezébe vette a kopott, rondán lakkozott hangszerét, mindannyian tehetségtelen kezdőnek éreztük magunkat. A hangok életre keltek, ha játszott, még a levegő is vibrált; a világ tartalommal, új, eddig soha nem érzékelt jelentéssel telt meg. Varázslat volt, mágia, egy olyan nyelv, amelyen mi csak makoghattunk, ha ő beszélt. Életem során átéltem már szerelemet, fájdalmat, örömet és veszteséget, de mindmáig képtelen vagyok megfogalmazni, milyen volt őt hallgatni. Mert a játékában mindez benne volt és még valami más is: egyfajta megfoghatatlan, az univerzummal egyidős szubsztancia – maga a teremtés.

A város és a rock lassan elnyelt, maga alá temetett. Próbáról-próbára jártam, idegen ágyakban ébredtem, sötét stúdiókban éltem. Az alkohol, a lányok és az örömök hajszolása lassan, de biztosan emészteni kezdett, barátságomat Gyurkával mégsem adtam fel. Sokszor összefutottunk itt-ott, és néha beállított hozzám kopott hangszerével, amit egy viharvert műbőr tokban szinte mindig a hátán hordott. Ő volt a varázsló, én pedig az, akinek az ölébe pottyant a varázslat keserédes, színpompás gyümölcse – a siker. Legalábbis – ma már tudom – ezzel vigasztaltam magam, mert éreztem, hogy soha nem érhetek a nyomába. És egy nap bemutatta Verát.

Az élénk tekintetű, okos lány kecsesen állt suta párja mellett. Amikor megpillantottam őket, ráébredtem, hogy az én életem hazugság, és hogy semmi többet nem kaptam annál, mint amit kiérdemeltem. Vera valahogy más volt, valamiképp több minden lánynál és nőnél, akivel eddig találkoztam.

– Na, legalább dönget végre egy jót a csávó – csapott a vállamra akkori zenekarom basszusgitárosa, miután Gyurkáék elmentek, és én félszívvvel, ostobán bólogattam. Már az első pillanatban feltámadt bennem az irigységgel vegyes féltékenység. Tudtam, hogy Gyurkának ismét megadatott valami, amihez hasonlóan nekem sohasem lehet részem.

Újabb évek teltek el, és az egykor annyira áhított sikert mind terhesebbnek, mind savanyúbbnak éreztem. Kiegészíttem, beledermesztettem egy szerepbe, akár bogár a borostyánba. Egyre kevesebbet találkoztam Gyurkával is: talán ő is érezte a keserűség pórusaiból áradó bűzös kipárolgását. Nem, nem került el, inkább védeni próbált. Nem akarta, hogy szenvedjek a boldogság és harmónia láttán, amelynek ő részese lehet. Végül a kapcsolatunk teljesen megszakadt.

Egy nap mégis szóba került Gyuri és Vera.

– Nem hallottad? – nézett rám a hangmérnök, akinél a legújabb albumunkat játszottuk fel. Göndör, szőke haja zsírosan tapadt a fejéhez, nehezen forgó nyelve árulkodott róla, hogy aznap már jónéhány felest felhörpölt házi készítésű pálinkájából. – A lány beteg.

Másnap reggel az első dolgom volt, hogy odatelefonáljak, de senki nem vette fel. Napokon, heteken át próbálkoztam, mégsem jártam sikerrel. Még a lakásukhoz is elmentem, ám hiába dörömböltem majd' félórán át a kilencedik kerületi bérház kopott ajtaján.

Végül mégis sikerült összefutnom velük. Gyurka nehézkesen támogatta kedvesét a Klinikák előtt. Vera borzalmasan lefogyott, arca riasztóan fakónak tűnt. Fején kissé félrecsúszott a paróka, miközben öklendezve a kopár bokrok felé fordult.

– Most voltunk kemoterápián – hajtotta le fejét Gyurka köszönés helyett.

– Ha bármiben... – Bár egész életemben közönség előtt álltam, most mégsem tudtam kinyögni egyetlen épkezláb mondatot sem.

– Nem tudsz segíteni – vont vállat félszegen. – Ezt a harcot nekünk kell befejezni.

Szinte osonva, tolvaj módjára hagytam ott őket. Bűnösnek éreztem magam, bár nem tudtam megfogalmazni az okát. A temetésre sem mentem el, csak egy részvétáviratot küldtem. Képtelen lettem volna belenézni azokba az őszinte, szürke szemekbe – a legjobb barátom szemébe.

Éjszakákon át forgolódtam álmatlanul, majd napokkal később ismét keresni kezdtem, ám megint hiába. Teltek-múltak a hónapok, újra beköszöntött a nyár. A melegtől fáradtan, pihegve feküdtem az ágyamban, amikor egyszer csak megcsördült a telefon. Dühösen kaptam a mobil után, hogy lehalkítsam, de ekkor megláttam a kijelzőn, hogy Gyurka hív.

– Szia, koma – nyögtem fel rekedten.

– Szia... bocs, hogy megint eltűntem, csak tudod...

– Persze, persze – vágtam rá azonnal. – Semmi gond, de jó lenne már látni.

– Épp ezért hívtalak. Este lesz nálam a telken egy kis összejövetel. Remélem, nem későn szólok...

– Dehogy. Mindenképp ott leszek!

Sötétedett, amikor a gazos, apró telekhez értem a városhatárnál, melyet Gyurka nagyszüleitől örökölt. Egy apró faház is állt rajta – inkább afféle bódé. Nehézkesen toltam be a meggörbült fémkaput, és a tűz felé siettem, ami már fakó lánggal lobogott. Kis társaság ült a betonkockákból körberakott lángok mellett, komoran bontogatták a rekeszekbe tornyozott söröket. Ha beszélgettek is, azt is csak halkan, és mire odaértem, mindenki elnémult. Én sem mondtam semmit, csak átöleltem a barátom, majd csendesen mellélültem.

A tűz bátoratlanul égett, mintha nem lenne ínyére a táplálék, mintha még ő is sajnálná elfogyasztani azt, amit ezúttal áldozatul kínáltak számára. Órákig tartott, míg végül a kopott, csúnyán lakkozott hangszer megadta magát a sorsának, és végleg hamuvá lett. Senki nem tette szóvá a történeteket, ám hamarosan csak ketten maradtunk Gyurkával – a többiek kimentették magukat és lassan hazaindultak.

– Nincsenek szavak arra, ami Verával történt, de tudod, ezért kár volt, koma – mutattam az üszkös hamura.

– Emlékszel, milyen márkája volt az első gitárjainknak? – nézett rám kesernyés félmosollyal.

– Persze. – Én is elmosolyodtam, ezúttal őszintén. Az emlék felidézte bennem a gondtalan, vágyakkal és célokkal teli, keserűségtől mentes fiatalságunkat. – Orpheusz. Használhatatlan vacakok.

– Mikor Vera elm... meghalt, úgy éreztem, nem tudom elviselni a hiányát, és eszembe jutott a dalnok története.

– Orpheuszé? – Bólintott.

– Beleástam magam a melóba, azért sem tudtatok elérni. Arra gondoltam, hogyha létezik túlvilág, akkor a zene talán meg tudja nyitni a kapuit, és mi újra együtt lehetünk.

– Ami persze, még neked sem sikerülhet – ráztam meg a fejem komoran. – Gyuri, szeretném, ha elmennél egy orvoshoz. A kedvemért. Nem valószínű, hogy segíthet, de talán érdemes lenne megpróbálni.

– Félreérintesz. – Levette vastag, szarukeretes szemüvegét, és ingujjával megtörölte könnyező szemét. Megsárgult, hangjegyekkel telerótt kottát nyomott a kezembe.

– Eszméletlen – nyögtem fel, ahogy ránéztem a papírra, és a hangjegyek dallamokká, harmóniákká álltak össze a fejemben. – Ez nagyon durva, még sosem láttam ilyet! De gondolom megpróbáltad eljátszani...

Megcsóválta a fejét.

– Dehogy. Általán már eleget színpadon, ugye? – Mivel a kérdés költői volt, kis szünet után folytatta. – A zene olyan, mint az élet. Mindegy, hogy a dal vidám, erőteljes, vagy éppen szomorú, ha jól játszod, újjászületsz, amikor elkezded és kicsit meghalsz, amikor vége. De ha

véget ér, mindig be kell fejezned. Ha nem lenne utolsó hang, nem lenne zene sem. – Hangosan felzokogott, majd egy hirtelen mozdulattal az izzó parázsra dobta a kottát.

Gyurka soha többet nem vett hangszer a kezébe, egy multinacionális cégnél targoncás. Hosszú idő telt el, mégsem bírom kiverni a fejemből azt az estét. A kottán látott dallamok és harmóniák – bár csak rövid ideig tarthattam a kezemben – szinte a tudatomba égtek.

Lassan negyvenéves leszek, de jóideje, újra minden nap gyakorolok. Soha nem leszek olyan, mint Gyuri, de jó vagyok – még a jónál is jobb.

Nemsokára elérkezik a pillanat, és megpróbálom lejátszani azt a dalt. Nem Vera miatt, hiszen ha létezik túlvilág, biztos nem kerülhetett rossz helyre. Mégis visszahozom őt, ha lehet... Magam sem tudom, miért. Talán, hogy egyszer én is részese lehessek az igazi mágiának, ha csak annyiban is, hogy segítsek egy valódi varázslónak. Mert lehet, hogy kiégett, cél nélküli ember vagyok, de az élettapasztalatomat senki nem veheti el tőlem. És mert tudom, amit Gyuri nem tudott.

Ha a dal véget ér, mindig el lehet kezdeni újra.

A tolvaj

Azt mondod, írsz? Ez remek, valamikor én is írtam! Persze, ülj csak le bátran, szolgálj ki magad, látom, rád fér! Hogyan? Ja, a történet, amit említettem... Tudod mit? Amíg iszol, bele is kezdek.

Késő ősz lehetett, akárcsak most; a hűvös-harapós szél az utcák aszfaltburkolatára hintette a lassan szemerkélő esőcseppeket, pocsolókat hizlalt belőlük, és úgy általánosságban mindent elkövetett, hogy igazán szarul érezzem magam.

A zavaros víztócsák felületén homályosan és bágyadtan tükröződtek a kertváros fakó fényei, mintha ők is feladták volna a harcot, átengedve a terepet a közelgő tél élettelen sötétjének. Egyetlen pulóverben érkeztem a lepukkant kis kávézóba, de mire sikerült fedél alá érnem, csavarni lehetett a ruhámból a vizet. Lerogytam egy félhomályos boksza.

Bent füsttel keveredett a bűz és a piaszag, de legalább végre-valahára meleg helyre értem. A durva, fából ácsolt asztal mocskos volt, akárcsak a körülötte elhelyezett kényelmetlen fapadok, de ez akkor nem nagyon érdekelt. Kihalásztam egy szál cigit a dobozából, rágyújtottam, és egy sört kértem. Oké, tudom, haver: korábban némi eufémizmussal kávézót említettem, és valóban azt is írták bejárat fölé. Igazából azonban egyszerű kocsma volt, bár lehet, hogy valamikor nem annak szánták, amivé később vált. Akárcsak én.

Hogy én mivé váltam? Idd csak a piát és hagyd, hogy végigmondjam. Ígérem, mire végzünk, mindent megtudsz. Sokan, akik ismerni vélnek, állítják, hogy mindkét végén égetem a gyertyát, túl sokat iszom, dohányzom, bla, bla, bla... Ez azonban így nem egészen igaz: vannak ugyan ilyen periódusaim, de ez kizárólag az esetenként felgyülemlett feszültség oldására szolgál. Persze azoknak, akik csupán esznek, isznak, szarnak és basznak, nem hinném, hogy érthető a magamfajta félelme az ürességtől, és számukra valószínűleg ugyanolyan irracionális, akárcsak az én számomra az ő életük.

Mindegy: ne ítéld, hogy ne ítéltess. Bár a könyvet, ahol ezt olvastam, nem igazán értékelem, fura módon ezt a mondatot mindig szem előtt tartom. Lehet, hogy valóban a lelki szegények a boldogabbak... ki a fene tudná ezt megmondani?

Mindenesetre, ahogy múlt az este, egyre fogytak előttem a sörök. Nem igazán voltam józan, mégis rögtön felfigyeltem a lányra, amint belépett az ajtón: a magamfajta mindig felismeri a hozzá hasonlót. Általában nem akarok többet tőlük egy jó dugásnál – na, ja, azért én is emberből vagyok... Akkor azonban más volt a helyzet. Hetek óta üresnek és tehetetlennek éreztem magam.

Azt mondtad, írsz... akkor ismerned kell azokat a rossz időszakokat, amikor a melletted fekvő szeretőd arcát nézed, a fák megsárgult leveleit figyeled, vagy egy tökéletes összhangban felcsendülő harmóniát hallasz, és ennek ellenére csak nyugtalanságot, sőt unalmat érzel. Na, ez jelenti azt, faszikám, hogy kiégtél.

Szóval a kiscsaj... Dögös volt, de valójában csak szelíd túlzással lehetett valóban szépnek nevezni. Hosszú, hullámos haja csapzott volt, a szemfestéke elkenődött, a ruhája pedig újkorában is inkább extrém lehetett, mintsem divatos. A kisugárzása azonban megfogott; éreztem, ahogy a sorsvonalak összefutnak, hogy aznap este valami fontos fog történni.

Nem, nem egy sima csajozós sztori, idd már azt a piát, és hallgass! Teljesen összezavarsz, azt sem tudom, hol tartottam... ja, a kiscsaj... Ott állt az ajtóban, és félrehajtott fejjel szemlélte a helyiséget, én pedig őt. Nyilvánvalóan valakit várt – és nyilvánvalóan nem jött el az illető. Azt nem tudnám megmondani, a kezdetektől tudta-e, hogy bámulom, vagy csak később vett észre. Mindenesetre hirtelen felém fordult, felvonta a szemöldökét és rámmordult.

– Te meg mit bámulsz? Oké, hogy tetszik, amit látsz, de azért kómába ne ess itt nekem!

– Goromba egy darab vagy, azt hiszem, kedvellek. – Alig bírtam elnyomni az arcomra kívánczó vigyort: az iménti megjegyzése kifejezetten szórakoztatott.

– Részeg vagy, és valószínűleg büdös is – mutatott rá a nyilvánvaló tényre. – Miért érdekelne, hogy kedvelsz-e, vagy sem?

– Jó kis talány. – Immár leplezetlenül vigyorogtam. – Ha leülsz, talán kideríthetjük. – Egy ideig állt még az ajtóban, majd megvonta a vállát és leült, velem szemközt. Hűvösen, nyersen beszélt, mégis azon kaptuk magunkat, hogy egyre több a közös témánk; szinte lubickoltunk a kettőnk által pillanatok alatt életre keltett közös, csak számunkra létező zsákuniverzumban. Fiús jelleme volt, szókimondó, de érdekes, mi több, elmés: lassacskán azon kaptam magam, hogy a kízó depresszióm is oldódik. Még a használhatatlannak hitt cerkám is meredezni kezdett, az asztal alatt.

Mi az, hogy buzis?! Ha még egyszer lebuizol, síkba hozom az orrod az arcoddal! Ha nem tudnád, vannak olyan lányok, akik egyszerre nőiesek, mégis megvan bennük a Jang ereje... vagy a Jin-é, ezt a kettőt mindig keverem...

Baromi vonzó volt, és kész; én legalábbis egyre inkább annak láttam! Sajnos, mindjobban eláztam, és kissé már akadozott a nyelvem is, amikor felajánlottam neki, hogy jöjjön fel hozzám. Legnagyobb meglepetésemre mégis igent mondott, bár közölte, hogyha szexelni akarok vele, akkor bizony fogat kell mosnom. Mindegy, több is veszett már Mohácsnál, na bumm.

Szinte nem is érzékelttem a hideget, a gonosz szellőkéseket, sőt még az egyre dühödtebben a nyakunkba zúduló őszi esőt sem, mialatt megtettük a hazáig vezető utat.

A dugás? Ne félj, nem mesélem el, mert nem is került rá sor. Otthon folytattuk a beszélgetést, és mikor végképp kidőltünk... aludtunk. Lefekvés előtt úgy gondoltam, hogy másnap is lesz nap; majd akkor bepótoljuk az elmaradt szexet. Mire felébredtem, a lánynak nyoma sem volt. Viszont vitte magával a depressziómat is! Hetek óta először, végre neki tudtam ülni az írásnak. Azt hiszem, az egyik legjobb művemet alkottam meg akkor. Egy múzsa? Ugyan már, dehogy! Ő csak megadta a lökést, az ingert, amire szükségem volt ahhoz, hogy végre egyensúlyba kerüljek önmagammal és a világgal.

Tehát, az írásnál tartottunk. A történetem mindenkinek tetszett, elbűvölte az embereket és a kiadót is. Ezt több jó írás is követte... mégsem történt semmi! Se jó, sem pedig rossz! Az életem változatlan maradt, mintha akkor, azon az éjszakán valami megszakadt volna. Megrekedtem, mint egy évmilliók óta borostyánba zárt rovar. Csak hónapokkal később jöttem rá, hogy a kiscsaj ellopta a sorsom! Ne vigyorogj, mint egy fakutya, elmagyarázom. Tudnod kell, hogy a karma, a nagybetűvel írt SORS, azaz a siker és a bukás, mind egyfajta okozat. Az ok mindig te magad vagy: az, amit alkotsz, a munkád, az emberi kapcsolataid.

Az okozat viszont az interakció, amivel hatsz a világra és a többi emberre. Pontosan ezért van az, hogy leginkább a művészeknek van sorsuk, hiszen világokat építenek vagy pusztítanak el. A teremtő képzeletet pedig kár lenne alábecsülni.

Így van ez, akár hiszed, akár nem.

Hogy mit teszek? Egyszerű. Megkeresem a kiscsajt, akárki is ő, és vagy beleszeretek, vagy megölöm! Mert tartozik nekem a sorsommal!

Persze, hogy megírhatod. Nyugodtan, bár nem fog történni semmi.

Tudod, valójában ismerlek, nem véletlenül jöttem ide.

Valamit kaptam is attól a lánytól, bár erre csak később jöttem rá. Rövid időre én is képes vagyok elvenni egy másik ember végzetét.

Te pedig sikeres vagy. Középszerű, de sikeres.

És nekem sikerre lesz szükségem, hogy végre megtaláljam Őt.